

Panium – liczba szesnaście

Czas końca

Jeff Pippenger

2026-02-19

Rozdział jedenasty Księgi Daniela rozpoczyna się przedstawieniem Donalda Trumpa jako ostatniego prezydenta szóstego królestwa w prorocztwie biblijnym. Formuła „w trzecim roku Cyrusa”, od której rozpoczyna się wizja w rozdziale dziesiątym, zostaje uzupełniona w pierwszym wersecie rozdziału jedenastego słowem „również”.

Również ja w pierwszym roku Dariusza Meda, ja sam, stanąłem, aby go utwierdzić i wzmocnić. Daniela 11:1.

Gabriel starannie nawiązuje do Dariusza i łączy go z Cyrusem, gdy rozpoczyna swą narrację rozdziału jedenastego. Rozdział dziesiąty stanowi jedno widzenie aż po ostatni wersek rozdziału dwunastego i rozpoczyna się w trzecim roku Cyrusa.

W trzecim roku panowania Cyrusa, króla Persji, objawiono Danielowi, zwanemu Belteszassarem, pewną rzecz; a rzecz ta była prawdziwa, lecz wyznaczony czas był długi; i zrozumiał tę rzecz, i pojął widzenie. Daniel 10:1.

Dariusz wraz z Cyrusem tworzą symbol dwoistego narodu Medów i Persów, przedstawiający dwoistą moc republikanizmu i protestantyzmu w Stanach Zjednoczonych; tym samym stanowią dwoisty symbol czasu końca. Narodziny Aarona i Mojżesza wyznaczyły czas końca czterystuletniego prorocztwa Abrahama na początku starożytnego Izraela; tak też narodziny Jana Chrzciciela i Chrystusa stanowiły dwa kamienie milowe czasu końca u kresu starożytnego Izraela. Jezus zawsze ilustruje koniec początkiem.

Dariusz i Cyrus wspólnie reprezentują kamień milowy określony jako czas końca, kiedy dobiegła kresu siedemdziesięcioletnia niewola w Babilonie.

"Kościół Boży na ziemi był istotnie w niewoli podczas tego długiego okresu nieustannych prześladowań, tak jak synowie Izraela byli przetrzymywani w niewoli w Babilonie w okresie wygnania." Prorocy i królowie, 714.

Dariusz i Cyrus są typem lat 1798 i 1799, reprezentujących czas końca, kiedy dobiegła kresu równoległa niewola duchowego Izraela w duchowym Babilonie. Rok 1798 wyznaczył koniec politycznego systemu papieżstwa, przedstawionego jako bestia, którą dosiadała nierządnicą Rzymu.

I uniósł mnie w duchu na pustynię; i ujrzałem kobietę siedzącą na szkarłatnej bestii, pełnej bluźnierczych imion, mającej siedem głów i dziesięć rogów. Apokalipsa 17:3.

Napoleon położył kres życiu bestii w 1798 roku, a w 1799 roku niewiasta, która dosiadała bestii, zmarła na wygnaniu. W 1989 roku zarówno Ronald Reagan, jak i George Bush starszy byli prezydentami, co wyznacza czas końca w 1989 roku. Dariusz i Cyrus reprezentują Reagana i

George'a Busha starszego. Werset drugi stwierdza:

A teraz objawię ci prawdę. Oto jeszcze w Persji powstaną trzej królowie, a czwarty będzie znacznie bogatszy od wszystkich; i dzięki swej potędze, płynącej z bogactw, pobudzi wszystkich przeciw królestwu Grecji. Daniela 11:2.

Przebudzenie

Dariusz to Reagan, Cyrus to Bush starszy, a trzej, którzy nastąpili po Cyrusie, to Clinton, Bush młodszy i Obama Dzielący; czwartym zaś i „o wiele bogatszym” prezydentem, który obudził globalistów Grecji, był Trump. Słowo „stir” znaczy „obudzić”. Gdy Trump ogłosił swoją kandydaturę w roku 2015, globaliści, których Joel określa jako „poganie”, zostali obudzeni.

Niech się zbudzą narody i niech się stawiają w Dolinie Józafata; bo tam zasiądę, aby sądzić wszystkie narody wokół. Zapuście sierp, bo dojrzało żniwo; przyjdźcie, zstąpcie, bo tłocznia jest pełna, kadzie się przelewają, gdyż wielka jest ich nieprawość. Tłumy, tłumy w Dolinie Rozstrzygnięcia, bo bliski jest dzień Pana w Dolinie Rozstrzygnięcia. Joela 3:12–14.

Gdy „poganie” zostają obudzeni, „dzień Pana jest bliski” w dolinie Jozafata. „Jozafat” znaczy „sąd Jehowy”; a dolina ta nazywana jest także doliną rozstrzygnięcia. Od roku 2015 „tłumy” planety Ziemi zaczną wchodzić w rozmaite wiązki przygotowane dla każdej wymówki, jaką podają ludzie, by nie zdecydować się służyć Bogu. Dnia 11 września rozpoczął się sąd nad żywymi, a w roku 2015 Trump ogłosił, że będzie ubiegał się o urząd prezydenta. Dnia 11 września rozpoczęła się pierwsza faza późnego deszczu, a późny deszcz jest tym, co doprowadza plon do dojrzałości, i w roku 2015, po czternastu latach deszczu, który prowadzi żniwo do dojrzałości, księga Joela wydaje ostrzegawczy głos, że gdy Donald Trump „porusza królestwo Grecji”, albo, jak mówi Joel, gdy Trump „budzi pogan w 2015 roku”, żniwo planety Ziemi zaczyna dojrzewać.

Ważne jest, aby uznać, iż pierwszą prawdą wspomnianą w jedenastym rozdziale Księgi Daniela jest prorocza rola Donalda Trumpa. Pierwszym królestwem proroczym biblijnym przedstawionym w Księdze Daniela jest Babilon. Wyobraźmy sobie historię Babilonu w Księdze Daniela, gdyby Natchnienie nie posłużyło się Nabuchodonozorem, aby ustanowić model prorocy. Szóste królestwo proroczym biblijnym pozostaje niepełne bez świadectwa ostatniego władcy tego królestwa. Zasada pierwszej wzmianki ustanawia znaczenie Trumpa jako symbolu pierwszorzędnej wagi w wizji, którą Daniel otrzymał dwudziestego drugiego dnia po tym, jak pościł przez trzy tygodnie.

Ale książę królestwa Persji sprzeciwiał mi się przez dwadzieścia jeden dni; lecz oto Michał, jeden z naczelnych książąt, przyszedł mi na pomoc; i pozostałem tam przy królach Persji. A teraz przyszedłem, aby cię pouczyć, co spotka twój lud w dniach ostatecznych; gdyż widzenie dotyczy jeszcze odległych dni. Daniela 10,13–14.

Widzenie jedenastego rozdziału Księgi Daniela ukazuje, co spotyka lud Boży w dniach ostatecznych, a prawda, że Trump jest przywódcą Stanów Zjednoczonych, a następnie Organizacji Narodów Zjednoczonych, niesie konsekwencje wieczne, zależne od zrozumienia bądź niezrozumienia tej prawdy. Ta prawda była dla Gabriela tak ważna do przekazania Danielowi, że

w wersecie czternastym Daniel zapisuje, że światła danego przez anioła Gabriela, iż to "rabusie z twego ludu" ustanawiają widzenie. Nie sposób poprawnie śledzić w prorocztwie posunięć Donalda Trumpa bez użycia Rzymu jako wzorca, aby rozpoznać jego kroki na przestrzeni proroczej historii jedenastego rozdziału Księgi Daniela.

Trump, jako symbol Stanów Zjednoczonych w okresie prawa niedzielnego, tworzy obraz bestii i, czyniąc to, oddaje cześć bestii; jest to więc obraz bestii, a zarazem obraz ku czci bestii. W Objawieniu 17 papieństwo jest ósmym, to jest z owych siedmiu, a Donald Trump jest ósmym prezydentem od Reagana w czasie końca w 1989 roku, ale jest także szóstym, co oznacza, że jest ósmym, który jest z owych siedmiu.

W siedemnastym rozdziale Apokalipsy, w wersecie trzecim, Jan zostaje przeniesiony na pustynię, gdzie widzi nierządnicę jadącą na bestii. Nierządnicą została zidentyfikowana przez każdą główną denominację protestancką jako Kościół katolicki, choć wszystkie one w czasach ostatecznych wypierają się swych podstawowych przekonań. Kościół rzymski był upojony krwią męczenników, gdy Jan go ujrzał, i nosił tytuł matki nierządnicy. To wskazuje, że Jan został przeniesiony do roku 1798, kiedy papieństwo było splamione krwią męczenników, a niektóre dawne Kościoły protestanckie już powracały do komunii rzymskokatolickiej. Z tego punktu widzenia Jan zobaczył „siedmiu królów”, z których pięciu upadło już w 1798 roku, a jedno królestwo istniało w 1798 roku — i tym królestwem były Stany Zjednoczone — lecz inne królestwo, złożone z dziesięciu królów, miało nadejść później, gdyż w 1798 roku, tam gdzie stał Jan, siódme królestwo jeszcze nie nadeszło. Dziesięciu królów rządzi na godzinę kryzysu prawa niedzielnego i zgadzają się przekazać swe siódme królestwo bestii piątego królestwa, która otrzymała śmiertelną ranę w 1798 roku.

Liczba „8” oznacza zmartwychwstanie, a papieństwo jest ósmym, które jest z siedmiu, gdy jego śmiertelna rana zostaje uleczone w potrójnym zjednoczeniu smoka, bestii i fałszywego proroka, do którego dochodzi przy rychło nadchodzącym prawie niedzielnym. W 2020 roku globaliści ukradli wybory Trumpowi i został on zabity na ulicach opisanych w Objawieniu 11. Dwaj świadkowie z Objawienia 11 reprezentują dwa rogi bestii z ziemi, które oba zostały zabite w 2020 roku. Trump jest szóstym prezydentem od czasów Reagana w czasie końca w 1989 roku; lecz od roku 2024 jest także ósmym, który jest z siedmiu poprzednich królów. W 2024 roku jego śmiertelna rana została uleczone i równocześnie stał się ósmym, który jest z siedmiu, w doskonałej zgodności z proroczym symbolem, który ustanawia widzenie. Bez Rzymu nie masz możliwości śledzenia ruchów obrazu Rzymu.

Uczyńmy Amerykę znów wielką

Zrozumienie, w jaki sposób Trump jest Konstantynem Wielkim, gdy „250” lat Nerona dobiega końca, albo jak jest Antiochusem Wielkim w 207 r. p.n.e., albo jak jest ostatnim prezydentem, którego cały ruch złotego wieku jest oparty na uczynieniu Ameryki „wielką”, wymaga uznania faktu, że rozdział najpierw wspomina o Trumpie i jego proroczej roli.

Sygnatura „prawdy”, reprezentowana przez hebrajskie słowo „prawda”, które składa się z pierwszej, trzynastej i dwudziestej drugiej litery alfabetu hebrajskiego, identyfikuje Reagana jako

pierwszą literę, a Obamę jako trzynastą literę buntu, co jest reprezentowane przez rok 2013, kiedy po byłym zwierzchniku Urzędu Inkwizycji nastąpił pierwszy papież jezuita. Ponieważ zwierzchnik Inkwizycji zrezygnował z urzędu, jego punkt końcowy pokrywa się z punktem początkowym papieża jezuity. Tym powiązaniem między dwoma papieżami Obamy był 13 marca 2013 r. Obama odpowiada trzynastej literze buntu, a dwudziesta druga litera to Trump.

Dwudziesta druga poprawka ogranicza sprawowanie urzędu prezydenta do dwóch kadencji, a gdy rozważymy prezydentów dwukadencyjnych, których kadencje nie były następujące po sobie, jest ich tylko dwóch. Grover Cleveland jest alfą wśród prezydentów mających dwie niekolejne kadencje, a Trump jest omegą. Grover Cleveland był dwudziestym drugim prezydentem, a Trump, jako omega względem Clevelanda, posiada oznaczenie alfy „22”. Cleveland i Trump reprezentują alfę i omegę, które zawierają symbolikę dwudziestej drugiej litery alfabetu hebrajskiego. Jest tylko dwóch prezydentów, którzy pełnili dwie niekolejne kadencje, a Trump jest drugim z nich. Dwójka omegi pomnożona przez dwudziestkę dwójkę alfy daje czterdzieści cztery, co jest symbolem roku 1844, który z kolei jest symbolem zamkniętych drzwi przy ustawie niedzielnej, jak to typologicznie przedstawiają zamknięte drzwi roku 1844. Trump jest czterdziestą czwartą odrębną osobą sprawującą urząd prezydenta i jest prezydentem, gdy drzwi zamykają się przy ustawie niedzielnej.

Trump został typologicznie zapowiedziany przez Cyrusa Wielkiego. Cyrus Wielki wydał pierwszy dekret, a Artakserkses Wielki wydał trzeci dekret. Pierwszy i trzeci korespondują ze sobą, albowiem Jezus zawsze obrazuje koniec poprzez początek. Trump pojawia się w momencie, gdy dobiegają końca „250” lat Nerona, których kres reprezentuje Konstantyn Wielki. U kresu „250” lat liczonych od 457 r. p.n.e. Trump jest reprezentowany przez Antiochusa Wielkiego, który w 2024 roku powrócił silniejszy niż przedtem, w wypełnieniu wersetu trzynastego.

Albowiem król północy powróci i wystawi wojsko liczniejsze niż poprzednie, a po upływie pewnych lat z pewnością przyjdzie z wielką armią i z wielkim bogactwem. Daniela 11:13.

Gdy Stany Zjednoczone zostaną podbite przez Rzym w momencie ustanowienia prawa niedzielnego, wówczas każde państwo świata zostanie przymuszone do złożenia pokłonu Rzymowi.

„Inne narody pójdą za przykładem Stanów Zjednoczonych. Choć to one wiodą prym, jednak ten sam kryzys dotknie nasz lud we wszystkich częściach świata.” Świadectwa, tom 6, 395.

„Obce narody” są do tego zmuszone przez Stany Zjednoczone, które przy wkrótce nadchodzącej ustawie niedzielnej przejmują przywództwo nad Organizacją Narodów Zjednoczonych. Organizacja Narodów Zjednoczonych to dziesięciu królów z Księgi Objawienia 17, nad którymi panuje Achab, król dziesięciu północnych plemion, poślubiony Izebel. Małżeństwo Izebel z Achabem to małżeństwo, które zostaje skonsumowane przy wkrótce nadchodzącej ustawie niedzielnej. Przy ustawie niedzielnej Stany Zjednoczone — ziemia ozdobna z Daniela 11 i bestia wychodząca z ziemi z Księgi Objawienia 13 — kończą swą historię jako szóste królestwo prorocstwa biblijnego. Na Górze Karmel 850 proroków Baala oraz kapłani gaju, którzy jadali przy stole Izebel, zostają zabici przez Eliasza. Stany Zjednoczone zostają zabite przy wkrótce

nadchodzącej ustawie niedzielnej, tak jak fałszywi prorocy na Górze Karmel. Od tego momentu dalsza historia rozgrywa się między Eliaszem a Achabem i Izebel, a Achab reprezentuje królestwo dziesięcioczęściowe, którym rządzi ten, który jako pierwszy dopuścił się nierządu z Izebel. Izebel zamierza popełnić nierząd z każdym królestwem, lecz Achab reprezentuje pierwszego, który to czyni, i to Stany Zjednoczone umierają na Górze Karmel, natychmiast stając się pierwszym z kochanków Izebel. W kategoriach Daniela 11 to właśnie przy ustawie niedzielnej Trump powstaje jako potężny król Grecji, reprezentowany przez Aleksandra Wielkiego.

I powstanie król potężny, który będzie panował wielkim panowaniem i będzie czynił według swej woli. A gdy powstanie, jego królestwo będzie rozbite i rozdzielone ku czterem wiatrom niebios; i nie dla jego potomstwa ani według panowania, które sprawował; albowiem jego królestwo będzie wyrwane i przypadnie innym, poza nimi. Daniela 11:3, 4.

Donald Trump powstaje jako „mocarny król” Organizacji Narodów Zjednoczonych, który jest przedstawiony w wersecie, a następnie typologicznie zobrazowany przez dzieje Aleksandra Wielkiego. Z chwilą jego powstania kończy się istnienie Stanów Zjednoczonych, szóstego królestwa prorocstwa biblijnego, i rozpoczyna się siódme królestwo dziesięciu królów, opisane w rozdziale siedemnastym Księgi Objawienia. Dziesięciu królów rozpoczyna swoje siódme królestwo, zgadzając się tam i wtedy, aby oddać swoje siódme królestwo władzy papieskiej, która jest ósmym królestwem, pochodzącym z siedmiu poprzednich królestw. Ich porozumienie miało na celu wypełnienie woli Bożej, a Jego wola jest przedstawiona wiersz za wierszem w całym Piśmie prawdy.

Prefiguracja Rzymu

Wersety od piątego do dziewiątego jedenastego rozdziału Księgi Daniela zostały wypełnione historią proroczą, która stanowiła doskonały typ dziejów władzy papieskiej, jak przedstawiono w wersetach od trzydziestego pierwszego do czterdziestego tego samego rozdziału. Linia dziejów w wersetach od piątego do dziewiątego jest równoległa linii dziejów w wersetach od trzydziestego pierwszego do czterdziestego. Obie linie wskazują okres, w którym moc reprezentująca Rzym papieski najpierw pokonała trzy przeszkody, rządziła przez pewien czas, aż do złamania układu, co sprowadziło na nią króla południa, który zadał jej śmiertelną ranę. Im wnikliwiej te dwie linie są badane i porównywane z historią, tym wyraźniej dostrzega się ich nadzwyczajną dokładność. Ich dokładność dotyczy zarówno tego, jak ściśle oddają strukturę zawartą w wersetach, jak i historii, która te wersety wypełniła.

Historia stanowiąca wypełnienie owych pięciu wersetów biegnie równoległe i pozostaje w zgodności z historią Rzymu papieskiego, przedstawioną w wersetach od trzydziestego pierwszego do czterdziestego, i stanowi tło dla wprowadzenia Antiocha Wielkiego w wersetach od dziesiątego do piętnastego.

Lecz jego synowie zostaną pobudzeni i zgromadzą wielkie siły; a jeden z nich z pewnością naciągnie, przetoczy się i przejdzie; potem zawróci i będzie walczył aż do jego twierdzy. Daniela 11:10.

W wypełnieniu wersetu dziesiątego Antioch Wielki odnosił zwycięstwa aż do twierdzy Egiptu, gdzie zakończył kampanię w celu przegrupowania sił. Ta historia stanowi typ upadku Związku Radzieckiego w roku 1989, jak to przedstawia werset czterdziesty tego samego rozdziału.

A w czasie końca król południa uderzy na niego, a król północy nadciągnie przeciw niemu jak wichur, z rydwanami, z jeźdźcami i z licznymi okrętami; wtargnie do krajów, zaleje je i przejdzie. Daniela 11:40.

Wyrażenie z wersetu dziesiątego „zaiste przyjdzie, zaleje i przejdzie” jest w hebrajskim identyczne ze sformułowaniem z wersetu czterdziestego „wejdzie do krajów i zaleje, i przejdzie”. Oba wersety wskazują moment, w którym król północy (Antiochus w wersecie dziesiątym i Reagan w wersecie czterdziestym) pokonuje króla południa (Ptolemeusz w wersecie dziesiątym i Związek Radziecki w wersecie czterdziestym). Oba ataki były odwetem za wcześniejsze zwycięstwo króla południa (Ptolemeusza w wersetach od piątego do dziewiątego i Napoleona w wersecie czterdziestym). Motywacją króla południa do ataku było złamanie traktatu (małżeństwo Bernice w wersetach od piątego do dziewiątego oraz złamany Traktat z Tolentino z 1797 roku z Napoleonem). Przedstawiona w tych wersetach struktura profetyczna oraz ich późniejsze wypełnienie w historii pozostają również w zgodzie z Izajasza 8:8.

I przejdzie przez Judę; wyleje się i przejdzie, sięgnie aż do szyi; a rozpostarcie jego skrzydeł wypełni rozległość twojej ziemi, o Immanuelu. Izajasza 8:8.

Gdy Izajasz zapowiada, że wojsko Sanheryba „przeleje się i przejdzie”, jest to znów ten sam hebrajski zwrot co w wersecie dziesiątym i czterdziestym. Izajasz wskazuje moment, gdy Sanheryb, królestwo północne, podbił południowe królestwo Judy, lecz pozostawił Jerozolimę nienaruszoną, ponieważ doszedł jedynie „do szyi”, podobnie jak Antioch doszedł do granicy w wersecie dziesiątym. Motywacją Sanheryba było to, że Ezechiasz złamał traktat z Asyrią, co wyrażało się w zaprzestaniu przez Ezechiasza uiszczania uzgodnionego trybutu. Złamany traktat stanowi anomalię wobec trzech równoległych wersetów. Każdy z nich dotyczył złamania traktatu, lecz w przypadku Ptolemeusza i Napoleona to król północy był oskarżony o złamanie traktatu. Sanheryb, król północy, oskarżył Ezechiasza o odmowę uiszczenia wyznaczonego trybutu.

A w czternastym roku panowania króla Ezechiasza wyruszył Sennacheryb, król Asyrii, przeciw wszystkim warownym miastom Judy i je zdobył. I Ezechiasz, król Judy, posłał do króla Asyrii, do Lachisz, mówiąc: „Zawiniłem; odstąp ode mnie; co na mnie nałożysz, to poniosę”. I król Asyrii nałożył na Ezechiasza, króla Judy, trzysta talentów srebra i trzydzieści talentów złota. A Ezechiasz dał mu całe srebro, jakie się znalazło w domu Pana i w skarbcach domu królewskiego. 2 Księga Królewska 18:13-15.

Północna armia Sennacheryba zdobyła czterdzieści sześć judejskich miast w swoim marszu na Jerozolimę. Wielkie znaczenie prorocze ma fakt, że Izajasza 8:8 łączy się z wersetami dziesiątym i czterdziestym, dając tym samym trzeciego świadka upadku południowego królestwa Związku Radzieckiego w roku 1989. Ów upadek wyznacza początek pustego okresu wersetu czterdziestego. Od wypełnienia się wersetu czterdziestego w roku 1989 aż do wersetu czterdziestego pierwszego, który przedstawia wkrótce nadchodzące prawo niedzielne, istnieje pusty okres w wersecie

czterdziestym. Okres ten rozpoczyna się w roku 1989 i kończy się prawem niedzielnym. Werset czterdziesty nie mówi nic o tym okresie czasu, lecz może zostać zrozumiany w świetle metodologii "linia za linią".

Zasadniczym „kluczem” do ustalenia ukrytej historii wersetu czterdziestego jest świadectwo Izajasza o zwycięskiej wojnie odwetowej królestwa północnego przeciwko królestwu południowemu. Czy chodzi o bunt Ezechiasza, polegający na zaprzestaniu dotrzymywania wcześniejszego zobowiązania do płacenia „trybutu” Asyrii, czy o odrzucenie Bereniki przez Antiocha, czy też o napoleoński traktat z Tolentino — wszystkie trzy wersety zostały spełnione w dziejach, które podkreślają złamany traktat jako zasadniczą motywację do ataku. Za prezydentury Obamy, pod auspicjami Departamentu Stanu kierowanego przez Johna Kerry’ego, zastępca sekretarza stanu Victoria Nuland doprowadziła do kolorowej rewolucji w celu obalenia rządu Ukrainy. Od tego momentu istnieją dwie strony jednego sporu dotyczącego wojny na Ukrainie; Putin twierdzi, że doszło do złamania traktatu, a jego przeciwnicy utrzymują, że traktat, na który się powołuje, nigdy nie istniał w kontekście, jaki przypisuje mu Putin. Nie ma znaczenia, czy traktat faktycznie został zawarty, a następnie złamany, czy też odwrotnie, ponieważ zapis prorocki po prostu odnotowuje złamany traktat jako motywację do wojny.

Izajasza 8:8 dostarcza „klucza”, by zobaczyć, że król północy podbija jedynie aż po szyję, to jest aż po głowę. Ten „klucz” identyfikuje Rosję jako głowę, która pozostała nienaruszona po upadku ciała w 1989 roku. Prorocze znaczenie wersetu ósmego nie polega jednak wyłącznie na „kluczu” rozpoznania głowy; rozpoznanie „szyi”, reprezentującej głowę, czyli stolicę, może zostać ustalone tylko w powiązaniu z wcześniejszym ustępem tej samej wizji, której częścią jest Izajasza 8. Ta wizja rozpoczyna się w rozdziale siódmym i w wersety siódmym i ósmym „głowa” zostaje określona jako król, jego królestwo lub stolica królestwa. Jerozolima była stolicą Judy, której 46 miast zostało zdobytych przez armię Sennacheryba, lecz Sennacheryb pozostawił stolicę, Jerozolimę, nienaruszoną.

Bo głową Syrii jest Damaszek, a głową Damaszkum Rezyn; i w ciągu sześćdziesięciu pięciu lat Efraim zostanie rozbity, tak że nie będzie ludem. A głową Efraima jest Samaria, a głową Samarii syn Remaliasza. Jeśli nie uwierzycie, z pewnością się nie ostaniecie. Izajasza 7:8–9.

Kiedy w 701 r. przed Chr. armia Sennacheryba podeszła pod mury Jerozolimy, sięgnęła aż po szyję i tym samym pozostawiła historyczne świadectwo tego, że Rosja pozostała po upadku w 1989 roku. Gdy Antioch Wielki rozpoczął odwet przeciwko królestwu południa, w wersecie dziesiątym doszedł do granicy Egiptu, lecz nie wkroczył. Istotne w zwycięstwie Antiocha w wersecie dziesiątym jest to, że wyznacza ono zakończenie kampanii wojennej Antiocha, która nie miała wyraźnie wyodrębnionej bitwy, lecz przedstawia jego dzieło przywracania uprzednio utraconych terytoriów. Jego podbój w wersecie dziesiątym stanowi zwieńczenie kilku zwycięstw. Zakończył kampanię czwartej wojny syryjskiej pod Rafią, której nazwa oznacza „pogranicze”, a Rafia była granicą, czyli „szyją” Egiptu. Kampania Antiocha z lat 219–217 przed Chr. reprezentuje zalanie i przejście upadku Związku Radzieckiego od 1989 do 1991 roku, gdy król przeszedł przez kraje.

W sensie proroczym Iz 8,8 pozwala, aby Rosja, jako szyja w bitwie Sennacheryba lub twierdza u Antiocha, została zidentyfikowana jako król południa w bitwie pod Rafią, co znajduje potwierdzenie we wypełnieniu wersetu jedenastego. Tym samym bezpośrednio łączy zewnętrzną historię, reprezentowaną przez smoka (król południa), bestię (król północy) i fałszywego proroka (zastępcza władza króla północy), z wewnętrzną linią proroctwa, reprezentowaną przez sześćdziesięcioletnie proroctwo wersetu siódmego rozdziału siódmego.

W sensie proroczym znaczenie podejścia Sennacheryba pod Jerozolimę stanowi jedno z najpotężniejszych proroczych świadectw mocy Bożej w Piśmie Świętym, gdyż tam Bóg w jedną noc wytracił armię Sennacheryba liczącą 185 000 mężczyzn. Dzień wcześniej na murze Jerozolimy stali zarówno Eliakim, jak i Szebna, symbole adwentyzmu laodycejskiego i filadelfijskiego, naznaczone przy zamkniętych drzwiach roku 1844 oraz przy zamkniętych drzwiach ustawy niedzielnej.

I stało się w czternastym roku króla Ezechiasza, że Sennacheryb, król Asyrii, wyruszył przeciw wszystkim warownym miastom Judy i je zdobył. I król Asyrii posłał z Lakisz do Jerozolimy, do króla Ezechiasza, Rabszakego z wielkim wojskiem. I stanął przy wodociągu górnego stawu, na gościńcu Pola Fulusznika. Wtedy wyszli do niego Eljakim, syn Chilkiasza, zwierzchnik pałacu, Szebna, pisarz, i Joach, syn Asafa, kronikarz. Izajasz 36:1–3.

W siódmym rozdziale Księgi Izajasza Izajasz zostaje posłany z poselstwem do niegodziwego Achaza, króla Judy, królestwa południowego. Właśnie to królestwo atakuje Sennacheryb w rozdziale ósmym, wersecie ósmym. Gdy Izajasz spotyka niegodziwego króla Achaza, spotyka go „przy kanale Górnego Stawu, na drodze Pola Fulusznika”, czyli dokładnie tam, gdzie Rabszake bluźni imieniu Pana. Izajasz nauczał, że on i jego dzieci byli znakami.

Oto ja i dzieci, które dał mi Pan, jesteśmy znakami i cudami w Izraelu od Pana Zastępów, który mieszka na górze Syjon. Izajasza 8:18.

Gdy Izajasz spotkał bezbożnego króla Achaza "przy kanale górnego stawu na drodze do pola folusznika", przyprowadził ze sobą swego syna Sze'ar-Jaszub, którego imię znaczy: "Reszta powróci".

Wtedy Pan rzekł do Izajasza: Wyjdź teraz naprzeciw Achazowi, ty i twój syn, Sze'ar-Jaszub, na końcu kanału górnego zbiornika, na drodze do pola folusznika. Izajasz 7:3.

Sze'ar-Jaszub wskazuje, że orędzie ogłoszone przez Izajasza przy „końcu kanału górnego zbiornika przy drodze Pola Fulusznika” jest orędziem identyfikującym Resztę, która powraca. Tą Resztą są ci, o których mowa w Księdze Malachiasza, wezwani, by doświadczyć Pana, wracając do Niego i przynosząc dziesięciny do spichlerza. Powracających przedstawia także Jeremiasz jako tych, którzy wracają po pierwszym rozczerowaniu. W rozdziale siódmym Księgi Izajasza „koniec kanału górnego zbiornika przy drodze Pola Fulusznika” przedstawia Izajasza, który przekazuje orędzie niegodziwemu królowi południowego królestwa, a w rozdziale trzydziestym szóstym Księgi Izajasza Eljakim, Szebna oraz Joach, kronikarz, działali w imieniu Ezechiasza, podczas gdy Rabszake reprezentował Sanheryba.

Pierwsze poselstwo „na końcu kanału górnego zbiornika przy drodze do Pola Fulusznika” jest ogłaszane przez Izajasza i jego syna, ostatnie poselstwo „na końcu kanału górnego zbiornika przy drodze do Pola Fulusznika” zostało ogłoszone przez trzy osoby. Pierwsze poselstwo było skierowane do króla wewnętrznego, a drugie do króla zewnętrznego. Linią podziału jest mur, który jest symbolem Bożego prawa, oraz prawo niedzielne, które przedstawia usunięcie muru rozdziału Kościoła i państwa. Przy prawie niedzielnym, czyli przy murze, znajdują się trzy symbole: Eliakim to Filadelfia, Szebna to Laodycea, a Joab, pisarz, to Sardes.

W czasie wprowadzenia prawa niedzielnego, według Daniela 11,41, wielu upadnie; są to ci, którzy ponoszą odpowiedzialność za światło dotyczące szabat siódmego dnia. Ci, którzy w wersecie 41 upadają, to laodycejscy Adwentyści Dnia Siódmego, a Eliakim reprezentuje Filadelfię.

I stanie się w owym dniu, że powołam mego sługę, Eliakima, syna Chilkiasza: i przyodzieję go twoją szatą, i przepaszę go twoim pasem, i powierzę w jego ręce twoją władzę; i będzie ojcem dla mieszkańców Jerozolimy i dla domu Judy. I położę na jego ramieniu klucz domu Dawidowego; tak że otworzy, a nikt nie zamknie; i zamknie, a nikt nie otworzy. Izajasza 22:20–22.

A do anioła Kościoła w Filadelfii napisz: To mówi Święty, Prawdziwy, Ten, który ma klucz Dawida, Ten, który otwiera, a nikt nie zamyka, i zamyka, a nikt nie otwiera: Znam twoje uczynki: oto postawiłem przed tobą drzwi otwarte, których nikt nie może zamknąć, ponieważ masz niewielką moc, zachowałeś moje słowo i nie zaparłeś się mojego imienia. Oto sprawię, że ci z synagogi Szatana, którzy mówią, że są Żydami, a nimi nie są, lecz kłamią; oto sprawię, że przyjdą i oddadzą pokłon u twoich stóp, i poznają, że cię umiłowałem. Apokalipsa 3:7–9.

Szebna zostaje zastąpiony przez Eliakima, a Szebna na murze przedstawia laodycejskich Adwentyistów Dnia Siódmego, którzy odmawiają skorzystania z poselstwa deszczu wczesnego lub późnego. Deszcz wczesny w odniesieniu do Kościoła był reprezentowany przez Izajasza i powracającą resztkę, a poselstwo było skierowane do odstępczego Kościoła, reprezentowanego przez nikczemnego króla Achaza. Poselstwo z muru zostało przekazane nikczemnemu królowi północy, który dążył do pokonania Jerozolimy, i przedstawia deszcz późny w relacji do deszczu wczesnego. Gdy Kościół Boży jest sądzony, deszcz wczesny lub dawny tylko skrapia, lecz przy ustawie niedzielnej deszcz zostaje wylany bez miary. Poselstwo do Achaza było poselstwem wewnętrznym, poselstwo do Sennacheryba — zewnętrznym. Pierwszy głos z Objawienia 18:1–3 jest powtórzeniem poselstwa drugiego anioła i ma charakter wewnętrzny. Drugi głos z Objawienia 18:4 jest zewnętrzny i stanowi trzecie poselstwo. Izajasz i jego syn przynieśli wewnętrzne poselstwo drugiego anioła, a na murze, z poselstwem zewnętrznym, są trzy dusze.

Eliakim to sto czterdzieści cztery tysiące, Szebna to laodycejski Adwentyzm Dnia Siódmego, który w owym czasie zostaje wypłuty z ust Pana. Joab, kronikarz, reprezentuje inną trzodę Bożą, która spisuje dzieje prowadzące do muru, aby rozpoznać chorągiew Eliakima, gdy zostanie wzniesiona.

Księga Izajasza 8,8 przenosi przesłania rozdziałów 6–12 Księgi Izajasza do Księgi Daniela 11,10. Czytając to, dostarcza drugiego świadectwa, że głowa królestwa pozostaje przy życiu po ataku. Wskazuje na zarzut zerwania traktatu, który zostaje wykorzystany do wywołania bitwy.

Od upadku Związku Radzieckiego w 1989 roku, wspomnianego w wersecie czterdziestym, aż do wkrótce nadchodzącego prawa niedzielnego przedstawionego w następnym wersecie, rozciąga się trzydzieści siedem lat historii proroczej, o której werset czterdziesty nic nie wspomina. Wersety 10–15 jedenastego rozdziału Księgi Daniela przedstawiają historię proroczą, której werset czterdziesty nie podejmuje. Można ją dostrzec jedynie, stosując metodologię „linia na linii”. „Jeżeli nie uwierzycie, zaiste nie ostoicie się” — to ostrzeżenie prorocze związane z trzema wersetami, które opisują rok 1989, a historyczne wypełnienie wersetu ósmego ósmego rozdziału Księgi Izajasza przedstawia próbę dla Eliakima i Szebny. Czy widzicie, czy też jesteście ślepi?

Werset czterdziesty pierwszy jedenastego rozdziału Księgi Daniela jest wkrótce nadchodzącą ustawą niedzielną w Stanach Zjednoczonych, której typem jest historia, która wypełniła werset szesnasty.

Lecz ten, który przyjdzie przeciwko niemu, będzie czynił, co zechce, i nikt nie ostoi się przed nim; i stanie we wspaniałej ziemi, która przez jego rękę zostanie spustoszona. Daniela 11:16.

Wejdzie także do wspaniałej ziemi, a wiele krajów zostanie obalonych; lecz ci ujdą z jego ręki: Edom, Moab i naczelnicy spośród synów Ammonu. Daniela 11:41.

Historyczne wypełnienie od wersetu szesnastego aż do wersetu trzydziestego w jedenastym rozdziale Księgi Daniela to dzieje pogańskiego Rzymu. Każdy werset proroczy w jedenastym rozdziale Księgi Daniela stanowi typ dziejów Rzymu: pogańskiego, papieskiego lub współczesnego. Każdy werset albo bezpośrednio wskazuje na dzieje Rzymu, albo stanowi typ przyszłych dziejów Rzymu. Każdy werset. Wersety, które bezpośrednio odnoszą się do historii wypełnionej w pogańskim Rzymie, stanowią typ Rzymu papieskiego. Razem pogański Rzym i Rzym papieski świadczą o współczesnym Rzymie. Rzym określa widzenie, albowiem od początku rozdziału aż po jego koniec widzenie dotyczy Rzymu.

Jezus wskazał, że jest zdrajca, aby dopomóc Jego uczniom uwierzyć, gdy zdrada Judasza stała się jawna.

"Wypowiadając nad Judaszem biada, Chrystus kierował się także zamysłem miłosierdzia wobec swoich uczniów. W ten sposób dał im koronny dowód swego mesjaństwa. 'Mówię wam, zanim się to stanie,' rzekł, 'abyście, gdy się to stanie, uwierzyli, że JA JESTEM.' Gdyby Jezus pozostał w milczeniu, sprawiając wrażenie nieświadomości tego, co miało Go spotkać, uczniowie mogliby pomyśleć, że ich Mistrz nie posiadał boskiej przedwiedzy i że został zaskoczony oraz wydany w ręce morderczego tłumu. Rok wcześniej Jezus oznajmił uczniom, że wybrał dwunastu, a jeden z nich jest diabłem. Teraz Jego słowa skierowane do Judasza, ukazujące, że jego zdrada była w pełni znana Jego Mistrzowi, miały umocnić wiarę prawdziwych naśladowców Chrystusa w czasie Jego uniżenia. A gdy Judasz doszedł do swego straszliwego kresu, przypomnieli sobie biada, jakie Jezus wypowiedział nad zdrajcą." *The Desire of Ages*, 655.

31 grudnia 2023 roku Lew z pokolenia Judy zaczął rozpiecztowywać objawienie Samego Siebie i rozpoczęła się fundamentalna próba. Próba dotyczyła tego, czy Rzym wciąż jest symbolem, który w wersecie czternastym ustanawia widzenie, czy też coś się zmieniło. Gdy 8 maja 2025 roku

pierwszy antychryst ze Stanów Zjednoczonych zaczął panować, werset czternasty został wypełniony. Wówczas można było zobaczyć, że relację między Trumpem a papieżem Leonem uprzednio ukazano typologicznie przez Reagana i Jana Pawła II. Wojna na Ukrainie, która rozpoczęła się w 2014 roku, gdy Departament Stanu Stanów Zjednoczonych doprowadził na Ukrainie do kolorowej rewolucji, przypadła na prezydenturę Obamy, który sprawował władzę podczas pontyfikatów dwóch papieży. Reagan i Jan Paweł II odpowiadają wersetowi dziesiątemu, a następnie w 2014 roku rozpoczęła się wojna na Ukrainie, przedstawiona w wersecie jedenastym jako bitwa pogranicza, czyli bitwa pod Raphia. Raphia znaczy 'pogranicze', podobnie jak słowo 'Ukraina'. W tej historii Obama i dwóch papieży wyznaczają drugą z trzech bitew opisanych w wersetach dziesiątym–piętnastym. Następnie w 2024 roku Trump powrócił, w wypełnieniu wersetu trzynastego. A następnie w wersecie czternastym widzenie zostaje ustanowione przez przybycie papistowskiego odpowiednika Trumpa.

Ustalono, iż trzy bitwy z wersetów 10–15 stanowią trzy kamienie milowe, z których każdy określa relację między Izebel a Achabem, prowadzącą do Góry Karmel w momencie prawa niedzielnego. Za Reagana Izebel była w Samarii, ukryta dzięki tajnemu sojuszowi. Następnie kapłani Baala i prorocy gaju wywyższyli spirytyzm woke liberalnego katolicyzmu, w połączeniu ze schizofreniczną symboliką Obamy jako zarówno fałszywego proroka odstępczego protestantyzmu, jak i fałszywego proroka islamu, z kultem Matki Ziemi, z rozwiązłością i anarchią Rewolucji Francuskiej. Potem w 2024 roku powrócił Trump, a w 2025 roku związek między bestią a jej obrazem stał się jawny. Jest rok 2026 i zewnętrzna próba wizji fundamentu została zaliczona, a teraz jesteśmy w próbie wizji świątyni.

Werset jedenasty został wypełniony w bitwie pod Rafią w 217 r. przed Chr. i typologicznie obrazuje wojnę na Ukrainie, która rozpoczęła się w 2014 roku, uległa eskalacji w roku 2022 i obecnie znajduje się na progu zakończenia. Putin zwycięży, lecz to zwycięstwo jedynie zapoczątkuje jego schyłek. Prorocza struktura wersetu jedenastego oraz jego historyczne wypełnienie w zwycięstwie Ptolemeusza w bitwie pod Rafią w 217 r. przed Chr. — jako wypełnienie wersetu jedenastego rozdziału jedenastego — pozostają w zgodzie z proroczą historią króla Uzjasza. Zarówno Ptolemeusz, jak i Uzjasz byli królami południa, których serca uniosły się pychą z powodu sukcesów militarnych, lecz to uniesienie serca doprowadziło ich obu do upadku, a ich upadek wiąże się z podejmowanymi przez nich próbami złożenia ofiary w świątyni w Jerozolimie.

W następnym artykule będziemy kontynuować rozważanie nad kresem Putina, który prowadzi do bitwy pod Panium opisanej w wersecie piętnastym.